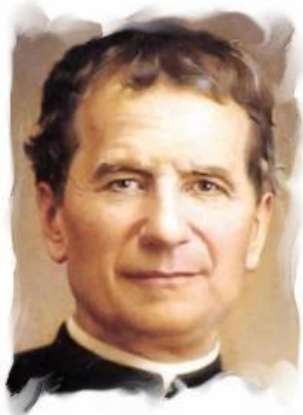

ŽIVOTOPIS SV. IVANA BOSCA

Rodio se 16. kolovoza 1815. u selu Becchi kod Castelnuovo d'Asti (danas Castelnuovo don Bosco, sjeverna Italija). Roditelji su mu bili siromašni zemljoradnici. Kad je imao dvije godine, umro mu je otac. Njegova majka Margarita odgojila ga je uz velike napore, ali s ljubavlju. Učeći kako se obrađuje zemlja, Ivan je od nje naučio promatrati Božju veličinu u zvjezdanom nebu, u bogatstvu plodova i u tuči koja je znala uništiti vinograde.

Jedan tajanstveni san u devetoj godini naznačio je njegov životni put. Godine koje su slijedile nosile su pečat tog sna. Majka i sin naslućivali su novi put. Margarita je podnijela velike žrtve i učinila sve što je mogla da joj sin postane svećenik.

Imao je 26 godina kad je 1841., kao istom zaređeni svećenik, došao u Torino. Njegov duhovni vođa svećenik Josip Cafasso, dao mu je savjet: "Pođi gradom i dobro promatraj život!" Tada je vidio svu ljudsku bijedu. U predgrađima je sve kuhalo od nezadovoljstva. Život u barakama radničkih četvrti bi o je očajan. Mladi su lutali ulicama besposleni, izgubljeni i spremni na svako zlo.

Najviše ga se dojmio susret s maloljetnim delikventima u zatvoru. Tada je odlučio: "Moram na svaki način spriječiti ovu trage diju mladih!" Mnogi su svećenici čekali mlade doseljenike da dođu u crkvu i u sakristiju na uobičajeni vjeronauk, ali to je bilo vrijeme novih putova, vrijeme pokretnog apostolata po ulicama, trgovima, gostionicama i uredima. Neki su i to pokušali. A Don Bosco je bio jedan od njih.

Na blagdan Bezgrešne, 8. prosinca 1841., približio se mladom doseljeniku, dječaku Bartolomeu Garelliju iz Astija. Tri dana kasnije imao je deve t takvih sirotana a poslije tri mjeseca broj se povećao na dvadeset i pet. U ljeto 1842. bilo ih je osamdeset. Tako nastaje oratorij.

Ali neki od ovih dječaka ne znaju kamo bi pošli spavati, osim u javna gradska prenoćišta. Problem kako u potpunosti udomiti dječake-beskućnike postaje za don Bosca temeljni problem. Njegova prvotna dobrotvorka nije nikakva barunica nego njegova majka. Margarita, siromašna nepismena seljanka, u svojoj 59. godini napušta svoju kuću na selu i dolazi u Torino da kuha i pere za don Boscove štice. Među dječacima kojima je don Bosco bio otac i učitelj našlo se i onih koji su ga željeli nasljedovati. Tak o je nastala Salezijanska družba - Družba svetog Franje Saleškog. U jesen 1853. zabrujale su u Valdoccu prve radionice. Don Bosco je bio prvi majstor.

20. siječnja 1854. službeno je potvrđena Salezijanska družba. 30. srpnja 1860. prvi "don Boscov dobrovoljac" Mihael Rua postao je svećenik. Na kraju svog života don Bosco će moći reći da je gotovo 3000 svećenika izašlo iz redova njegovih dječaka.

U ožujku 1864. položen je kamen-temelj za baziliku Marije Pomoćnice u Valdoccu. Osam godina kasnije don Bosco je započeo još jedno Gospino "svetište", Družbu kćeri Marije Pomoćnice.

Studen 1875. Deset prvih salezijanaca otputovalo je za Južnu Ameriku. Iste su godine osnovani "Suradnici", treća grana salezijanske obitelji. Na samrti je don Bosco rekao svojim Suradnicima: "Bez vaše pomoći ne bih mogao ništa učiniti. Vaša je ljubav otrla mnoge suze i spasila brojne duše."

Najveće djelo koje je don Bosco ostavio Crkvi jest njegov "preventivni sustav" u odgoju djece. Kad bi ga zapitali za tajnu us pješne "prisutnosti među dječacima", koja je velike zavode pretvarala u "obitelji" gdje se svi vole, odgovarao je s tri riječi: razum, vjera, ljub aznost. Kad nema prijatni, nego se urazumljuje odgajanika, kad je Bog "domaćin kuće", kad nema straha jer vlada ljubav, onda je to prava obitelj.

Don Bosco je umro u zoru 31. siječnja 1888. Salezijancima koji su bdjeli uz njegov krevet šaptao je posljednjim snagama: "Volite se kao braća. Činite dobro svima, zlo nikome... Recite mojim dečkima da ih sve čekam u nebu."